

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2741/2026
03.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца Градске општине Стари Град, чији је законски заступник Градско правобранилаштво Града Београда - Одељење за градске општине Врачар, Звездара, Палилула, Савски венац и Стари Град, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Жујковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4080/25 од 09.10.2025. године, у седници одржаној 03.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4080/25 од 09.10.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4080/25 од 09.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 3756/25 од 27.05.2025. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга – неплаћене закупнине за месец новембар 2016. године исплати 52.904,00 динара са законском затезном каматом од 09.12.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга због неисплаћених закупнина исплати за период од новембра 2013. године закључно са октобром 2016. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати 110.812,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4080/25 од 09.10.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 3756/25 од 27.05.2025. године у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде па је обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати 93.937,50 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, одбијен је тужбени захтев за исплату дуга с обзиром да су нижестепени судови најпре оценили да је реч о потраживању из уговора о закупу сходно одредби члана 596. став 1. ЗОО, јер је тужени као купац и након истека времена на који је уговор о закупу био закључен продужио да употребљава пословни простор а тужилац као закуподавац се томе није противио, те се сматра да је закључен нов уговор о закупу неодређеног трајања, па је применом члана 375. ЗОО која прописује трогодишњи рок застарелости за потраживање закупнине оцењено да је основан приговор застарелости за период за који је одбијен тужбени захтев за исплату дуга на име закупнине. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, а одлуке нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 27.11.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 1.388.376,00 динара (11.866 евра).

Имајући у виду да се ради о спору ради исплате дуга, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић